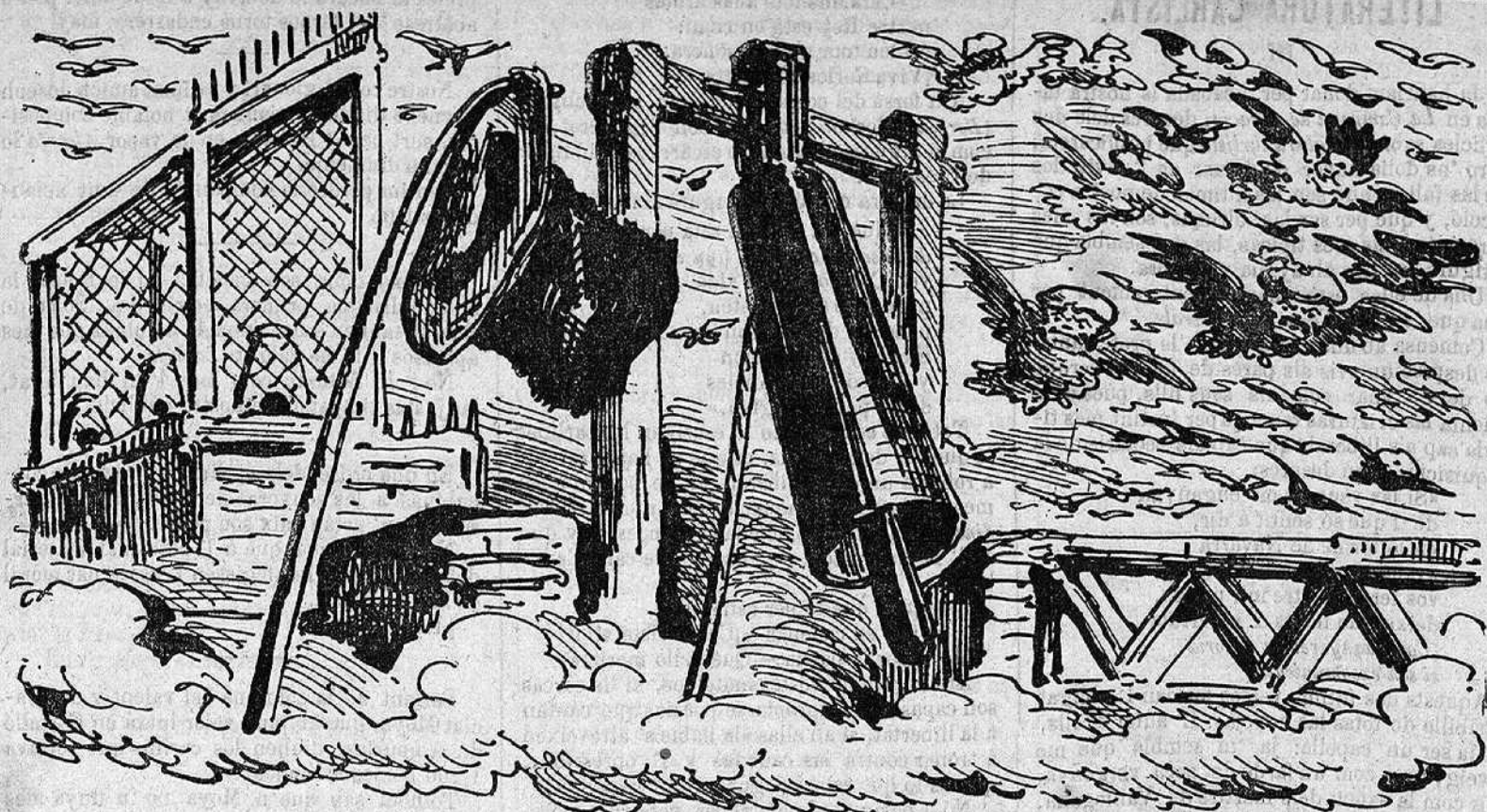

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

(SEGONA ÈPOCA.)

VARIACIONS SOBRE UN MATEIX TEMA.

LOS UNS LO VEHUEN AIXÍ.....

ALTRES AIXÍ.....

EN GUÉLLY RENTÉ VOLDRIA VEUREL AIXÍNS..

NOSALTRES.....NI EN PINTURA.

LITERATURA CARLISTA.

III.

Ja hauriam donat per acabada la nostra tarea en *La Campana de Gracia*, després dels dos articles sobre *literatura carlista* que publicarem; pero 'ns dolia haver de deixar en l'olvid dos de les fulles, que son las ultimas de nostra collecció, y que per ser las ultimas, son las mes carcundas, las mes típicas, las que sembla que estiguen escrites ab aygua y pólvora.

Una de ellas está ocupada enterament per una que 's titula *Cansó dels liberals*.

Comensa ab una cossa contra 'ls protestants: vé després un avis als pares de familia perque no deixia anar sols als seus fills, pues á la quenta las criaturas tenen ja per instint mes tirada cap als liberals que cap als sectaris de la Inquisició, y diu després:

«Si las véus no m' enganyan
de 'l que só sentit á dir,
en lo terme de Navarra
graus pérduas váreu tenir;
vos feren quatre mil presos,
deixantne molts d' euterrats
¿Com guanyareu la victoria
si son excomunicats?»

Aquests dos últims versos forman l' obligat estribillo de totas las estrofas. L' autor d' ells, devia ser un capellá: ja 'm sembla que me 'l veig, gras com un fardo de poca vergonya, roig com la sanch dels mártirs de Vallfogona, ab los goigs de la Verge de la Llet al davant com á modelo.

Mirin si las següents estrofas, poden ser de algú que no l' hajan tonsurat:

«Héu comés molts sacrilegis
oh infames liberals!
fent que 'l temple de Cristo (aquest vers
sia cort pels animals: (va coix: devian
que respongui Barcelona ferirlo á Prats
de Llusanés.)

tants que ni héu arruinats (De qué! De
¿Com guanyareu la victoria etc. animals ó
«Héu robat calces y globos de temples?)

tot lo mes sant y sagrat,
y maltractadas las formas
que es un gran disbarat....

y tu ximple, robas sílabas,
que es tot lo que 's pot robar)....

«Havéu maltractat l' iglesia
també profanat ios sants,
á fins se créu que 'ls posáren
gorras de republicans...

«He tingut una noticia
que encare no hu sé pas tot,
en lo lloch que no 'm recorda
ferrareu un sacerdot. (A tu per matxo
haurian de ferrarte.)

«Lladres de la sanch de Cristo
nostre Deu y Redentor, etc., etc.

¿Esó no de un capellá tot aixó? Lo qu' es jo m' afugaria 'l cap de 'n Savalls. Are falta no mes lo final de la cansó, qu' es lo mes tendre, pur, delicat y moral, qu' hem llegit may en lloch. Ab unas quantas estrofas com l' que segueix, los liberals s' acaban: si: tots nos moririam... deriure:

«Viva Deu, Rey y la Pátria
y la santa Religió,
viva aquell que per dos quartos
'm comprará la cansó.
La rata 'm corre pèl ventre
per causa de poch menjá,
apa noys, qui 'n vol un altra,
sino me 'n vaig á diná.»

Vés á diná, vés, y feste un bon tip de bétas, que no faltará qui algun dia 't pagui l' estufat.

Y ve l' altra falla.

Comensa ab una cosa curta y ab un' altra cosa curta acaba.

La cansó ab que s' inaugura la falla té com á primera la següent estrofa:

«Catalans tots á las armas
nostre Rey está en camí:
cridéu tots ab veu sonora:
¡Viva Carlos Borboní!»

¡Oh forsa del consonant á qué m' obligas!
¡Borboní! Borbon petit, Borbon degenerat, es
com si diguésem un mico escarransit, indigne
de l' especie.

Lo darrera cansó s' inaugura aixis:

«Nuestra España está perdida
de miserias es eden (un eden de miserias!)
ven Carlitos de mi vida
presuroso á dar sosten,
pues sin duda y con ley
eres rey de la nacion
y á nosotros españoles
darás paz y religion.»

Tot aixó está bé que 'u escrigan los carlins:
lo que 'ns deixa blaus, es que s' hajan atrevit
á robar á un poeta liberal un de sos himnes
mes celebrats, la traducció del cant dels *Giron-
dins*; d' aquets revolucionaris francesos, y que
se l' hajan fet seu, á pesar de que canta la li-
bertat.

Es aquell que té per estribillo:

«Vivir en cadenas—¡Cuán triste vivir!
Morir por la patria—¡Qué bello morir!»

Are diguinme vostés mateixos, si 'ls carcas
son capassos de apropiarse poesias que cantan
á la llibertat, si ab ellas als llabis s' atreueixen
á tronar contra las cadenas y l' opressió....
quí es lo qu' estará segur aquí á Espanya?

No 's posin pas la ma al cor pera respondre,
no: posínsela á las butxacas: no fos cas qu' al-
gun d' aquests deixebles de Caco 'ls fes corre
l' porta-monedas.

Son tant aficionats á lo dels altres, que fins
crech que 'ns fusellan no per odi que 'ns tin-
gan, sino per la necessitat que senten de ro-
barnos...: la vida.

Aquí s' acaba la ressenya d' aquestas peti-
tas mostrats de literatura carlista. Si la causa
del rey dels fasolets, no fos odioble per altra
cosa, ho fora, per la rudesia y poca vergonya
ab que plantofeja á las pobretas musas.

Atropellar aixis á unas senyoretas tant deli-
cadas y pacíficas, no fa guerrero.... fa ós. Per
xo crech que 'ls carcas farán l' ós alrededor de
la corona d' Espanya.. y sempre serán verdas.

ESQUELLOTS.

Acaba de restaurarse la fatxada del Liceo, y
fá ja tant fastich com avants.

Qualsevol que se la miri 's declarará acér-
rim enemich de las restauracions!

Per aixó nosaltres hem sigut sempre contra-
ris de la restauració... borbónica

Quan una cosa passa de moda, passa de
moda: hi ha passat la fatxada del Liceo, hi ha
passat també la dinastia dels Borbons, y per
mes pegats que s' hi posin, no enganyarán á
ningú.

Que l' Africa comensa als Pirineus, vá dir un
célebre autor, y tenia rahó.

Pero no comensa als Pirineus, mirats desde
Fransa, hi comensa mirantlos desde Espanya,
Fransa amunt.

Que parlin sino 'ls milers de francesos que
varen assistir al bárbaro bombardeig d' Irún,
ab la mateixa curiositat ab que concorren á un
ball de Mabilie.

Que parlin los que aplaudian quan los pro-
jectils entravan en l' heróica ciutat.

¿Ahónt son los salvatjes? Aquí ó allá?

¿Ahónt comensa l' Africa?

Lo periódich *Figaro* va lamentar la suspensió
de *La Campana de Gracia*. L' hi agraíhim la bo-
na intenció: per mes que las sévas idees nos
fassen recordar aquells temps, en que 'ls laca-
yos dels Borbons nos abrumavan á cópia de
multas, suspensions y destierros.

Y créguins: en mitj de la nostra desgracia,

preferim encare lo de avuy á lo de ahir: podrá
abátrese 'ns, fernos torné endarrera, may!

Nostre correligionari y estimat amich Joseph
Fornells distingit pianista y notable composi-
tor, surt per l' Habana en lo vapor *Alegria* lo
próxim diumenje.

Sentim perdre la companyia de tant apiau-
dit artista.

Dilluns dona son benefici en lo Romea la
aplaudidissima primera actris Sra. Soler de
Ros, posant en escena una de las obras que mes
aplausos l' hi ha valgut: *La dida*.

No l' hi faltará com may l' hi han faltat,
las justas simpatias de nostre públich.

En una ordre dels carlins se tracta de con-
cubinas á las senyoras dels desgraciats per-
soners qu' están baix son poder.

No mes faltava que á l' assassinat material
dels presoners, hi afegissen l' assassinat moral
de la seva honra.

¡Infames!

Parlant de la columna del valent y desgra-
ciat Moya, que ab tant valor lutxá en Castelló
de Ampúrias, diuen los carlins que portava
1,200 homes lo menos.

Tothom sab que 'n Moya no 'n duya mes
que 600.

¿Cóm es donchs que 'ls carlins ne vejeren lo
doble?

¿Cóm es?... ¿Cóm es que dos vins fan qua-
ranta?

Lo periódich carlí que 's publica á Olot, diu
ocupantse de las cosas de Catalunya:

«Nosotros no tenemos, es verdad, ni un
Covadonga, ni un Pilar; pero tenemos 'un
Montserrat. El patron de Cataluña se llama
San Jorge, monta caballo, tiene lanza y sabe
matar fieras y salvar pueblos, San Narciso ha
sabido desempeñar bien el cargo de generalí-
simo, con que le honraron nuestros abuelos.—
No obstante parece que ninguno de los tres
debe servir para la actual campaña.»

Son molt religiosos aquets assessinos! Sem-
pre parlant dels sants y fusellant al próxim!
Per xo, tant devots com son, trobarán lo trium-
fo entre *Totsants*... y *Mauresa*.

En las inmediaciones de Molins de Rey al
gorra-suat Mariano de la Coloma, la ronda d'
aquesta vila y 'ls voluntaris del Papiol varen
darli una felpa superba.

Bò es que se sàpiga que á Molins de Rey s'
hi molan també las costellas dels carlistas.

En Camarillas l' hi ha tocat la tanda á n'en
Gamundi, y aquesta tanda s' ha tornat tunda.

Ja 'u deyan temps endarrera tots los perió-
dichs qu' eran molt perillosas las camarillas...

A Orihuela, diu un periódich de Madrit, se
traballa molt per aixecar de nou alguna partida
carlista, y seguir las petjadas de 'n Lozano.

¿No diuen sempre 'ls conservadors que 'l
garrot vil es un gran escarment? Y donchs, qué
esperan?

Moltas senyoras de la noblesa de Madrit
sembla que fan activas gestions perque s' in-
dulti á n'en Lozano.

Un fet digne de consignarse:

May s' ha vist encare que la noblesa de Ma-
drit que tant s' interessa per un bandoler y un
assessino, s' interessés per un federal.

Grans nevadas al Nort: los periódichs diuen
que pocas vegadas s' havia vist.

Ab lo tremolor de la por y lo del fret, los car-

lins me sembla á mi que aviat ballarán lo ball de Sant Vito.

Que no s'apurin per tant poca cosa.
Si volen estar calents, que tornin á Irun y allá 'ls escalfarán barato.

Un altra víctima dels carlins: lo titolat general Ceballos, destituït pel Terso, lo mateix qu'en Dorregaray.

L'ha substituït un tal Eganya, que havia sigut manobra, avants de ser general carlista. Lo Terso busca gent aixís: que quan soni l'hora de tocá 'l dos pujan treginar una senalla de dobles com qui tregina una gaveta de cal.

Lo gefe de l'artilleria carlista mort davant d'Irun se deya Rodriguez Vera, havia pertenescut al exèrcit, tot d'un plegat l'hi vingué la rauxa de ferse frare y entrá á la Trapa, en Fransa, y finalment vá penjar los hàbits á la figura pera ferse artiller carlista.

De modo que de la tropa vá anar á la trapa: de la trapa, entre la trapa, y aixó l'hi ha costat la trapa.

En fi: *Morir debemos—Ya lo sabemos.*

HISTORIA NATURAL.

(al alcans de tothom.)

En un teatro:—Molts xiulets:
—*Fuera eix tenor animal*
No s'pot sentir... *fuera! fuera!*
—La causa d'aixó es un gall.

D' un cop un jorn vaig matar
Cassant, trenta dos becadas,
Tres cunills una perdiu
Y dos llebras ¡Quina guatlal!

¡Veus un que va tan tibet?
Donchs ha fet moneda falsa,
Ha estat dos cops á presidí
Com á lladre ¡Quin pollastre!

—A mi ningú 'm fa callar
Y quan la ralhó no 'm falta
Enrahono mes que vint
Y crido... ¡Quina calandria!

Lo fill de Donya Dolores
Es gracios com poch n'hi ha,
Fa riure á tots los que 'l sentan
No parlin mes, es un gat.

—¡Ay que t'estimo! Eduardo
—¡Ay que t'estimo! Dolores
—¡Per tu 'm moro! —¡Jo també!
Veus aquí un parell de tórtoras.

—Ja l'hi dich Donya Esperansa
Que rè 'n treure d'aquel noy,
Tan huranyo, tan egoista,
Tan tossut.—Es un mussol.

Que no ha vist á Don Fernando
No mes surt en nits molt oscas,
Ningú 'l veu, ab ningú 's tracta
Ni ab los seus parents. ¡Quina oliva!

La Pepa es bastant guapeta,
Pero sembla una encantada:
La cara no es espresiva
Es vergonyosa.—Una faba.

Te disset anys, es guapeta,
Aixerida n' es molt rossa,
Peu petit y cos bufó,
Ulls blaus.—Una bona polla.

TRES DE SECAS.

—Jo he rebut feridas al bras, deya 'l Terso
un dia als seus confidents.

—¡Vostra Magestat! exclamá un d'ells tot admirat.

—Si tonto: y al bras dret! ¡No sabs que en Dorregaray era 'l meu bras dret, èignoras que 'n Dorregaray t'è feridas? Aixó sí, *ahí me las den todas!*

Quan queya una bomba sobre Irun los francesos que s'ho miravan aplaudian desafortadament, y al veure 'ls de la guarnició que 'ls carlins no 's movian de las trinxeras, exclamavan:

—Aixís, aixís, aplaudiu escandalosos; pero si tant vos agrada l'espectacle, cridéa també ¡que salga el autor! á veure si gosará cap carcunda á treure 'l nas de la trinxera.

Parlava un periódich de Madrid dias endarrera de unas disputas tingudas allá entre 'ls ojalateros carlins, pessimistas y optimistas.

Diu que fins hi hagué garrotada seca.
Ho crech molt bè: aquesta gent coneix ja que 'n mereix moltes de garrotadas, véu que 'l govern no las hi dona y á sí mateixa se las aplica.

Deya un carlí ple de rabia:

—A Irun jo voldria entrar
Per robar y tallar colls,
Y 'l ximple 's va ben tallar.

B. V.

Fa un fret que pela. ¡Oh y 'l que se 'ns espera encare! Ja 'u veuran.

Ahir un amich meu me deya:
Ja té rahó l'observatori de París: anys fets com aquest no se 'n veuran gaires. Mira si baixa 'l termómetro, que á mi 'm vá baixar desde un quint pis fins al carrer.

Lo tenia fora del balcó penjat en un clau, lo clau se'm va trencar, y está clár.

FABULETA.

Un favor á un carlista vaig prestar,
Y ab una cósca 'l mano 'm vá pagar.
Mol bé din lo refrán ab lletras grossas
Una bestia un favor te'l paga á cossas.

P.

Un rector de un poble de mala mort feya un sermó.

—«Germans deya: Ha arribat l'hora que senyalavan las sagradas escripturas, lo monstuo del liberalisme, té de arrosegar-se per terra ofegant-se ab la seva mateixa sanch.

«Mes perque aixó siga, es precis que tots, menos las donas y las criaturas, vos poséu, disposats á anar al cel, perque morir es conquistar lo paradís, al costat de las filas dels bons que defensen la santa causa. Tots teniu d'anarhi.»

Acabat lo sermó un l'hi preguntá:

—Tenim d'anarhi tots?..

—Tots.

—Y vosté vindrá també?..

—Jo no, pobre de mi! Jo m'haig de quedar á la rectoria.

—Ay, ay, perque?

—Per cuidar de la majordona y de las vestras fillas y esposas.

(Histórich.)

LA PETXINAL-LÁ.

En Miret diu á don Carlos
que si arriba á general
lo durá á veure un sainete
al Teatro Principal.
Tócali la Petxinal-lá, etc.

Diu que donan tres cents duros
dels bigotis d'en Saballs,
aquells que fan tartanetas
per cuetas dels caballs.
Tócali la Petxinal-lá, etc.

Don Alfons á donya Blanca
va trobá en certa ocasió
ab un carlí dins d'un quarto
que jugava á truch y flo.
Tócali la Petxinal-lá, etc.

Los carlins per la montanya

ab una boca de pam,
pochs cridan viva don Carlos
y molts que mori la fam.

Tócali la Petxinal-lá, etc.

HEREU DE CASA.

Entra en Saballs á Olot.

Los ojalateros surten á rebre'l: l'hi tiran versos y coronas.

—Si, si: podéu estar contents, diu un carlí: al detrás de nosaltres hi venen vint carros de ferits, sense 'ls que han dut á un altre puesto... Es una llástima fer matar la gent de aquesta manera!...

En Saballs ho sent, dona ordre de que 's quedi endarrera, destaca un peloton y fá fusellarlo.

Aquest cas es histórich.

Un dia, quan los carlins no estavan encare tan enverinats contra 'ls liberals com are, hi havia á casa l'arcalde de un poble petit, un capitá de suavos, un capellá y 'n Savalls.

—Que tal Anton, digué 'l capellá, dirigintse al batlle; encare no son dels nostres?

—No pas per are digué aquest: jo soch republicá ¡que vol ferhi?

—Aixís m'agrada la gent, digué en Saballs, quan se té una idea, no s'ha de canviar per res.

—Pero, Anton: vos estéu condemnat... Miréu, anyadí, abrasantse ab lo capitá estranger, aquí teniu un modelo: ha vingut de Fransa per defensar la santa causa.

—No 'n féu cas? li hi digué en Saballs á cau d'orella: aquest francesot es un protestant, y á vos vos diu condemnat!..

Aquesta escena també es histórica.

A Olot los carlins tenen un periódich, que's titula *El Iris*.

Lo número en que dona compte de l'acció de Castelló d'Ampurias, porta, transcritas lletra per lletra, las següents ratllas:

†

«Esta mañana se celebrarán en la Iglesia parroquial de San Estévan de esta villa, los funerales para el eterno descanso de las almas de los cruzados que en defensa de su Dios, su Patria y su Rey; acaban de derramar en Castellon la generosa sangre española que circulaba en sus venas. Martires de la Religion y de la Patria, fundadamente es de esperar hayan recibido en el cielo la palma del triunfo; pero por si acaso no han sido hallados completamente justificados ante Quien escudriña hasta los riñones, pidámosle se digne cuanto antes admitirlos en su celestial Jerusalem.

R. I. P.»

Aquest Déu que escudriña ronyons, diguin: gno 'ls fá l'efecte de un carnicer?

Aixís es la seva religió; fins en la gloria del Paradís son sanguinaris.

A un capellá que anava ab las partidas qu'estavan atacant á Irun, l'hi donan vint homes per pendre una posició!

Lo capellá tremolava.

Tot plegat diu:—¡No li hi sembla que ab déu ne tinch prou, general?

—Perque ab déu?

—Perque es millor que n'hi petém onze que vintun.

CANTARELLAS.

Lola, en todas las disputas
la rahó sempre pretens,
y cregas que te la dono
tant sols perque no la tens

LL. DEL 69.

Dus lo pentinat senzill
no portas trampas al lloch:
aixó dius, pero jo observo
que es de trampa 'l teu amor.

P. DE T.

Mal forjada, mal vestida
que és fardassa 't diuen, Tuyas,
y m' sols dir que ab mi somias...
Ab tú!... que somias truyas!

Que 't compri un impermeable
repeteixes cada dia:
no pot ser! mas amoretas
llavors no 't travessarian.

Tirant del amor la sonda
tant ronda pel teu carré,
que m' ha vingut l' Ametllé
per si vull ser de la ronda.
Y jo hermosa m' hi excusat
al véurem al mitj del fanch,
dihent no puch ser de un cos franch
teninte 'l a tu donat.

P. K.

QUESTIONS

Un pagés duya dos cistells d' ous al seu amo.

Pel camí ensopega, n' hi cau un y ipataplaf!
l' hi queda feta una truyta, quan menos gana
tenia de menjársela.

Arriba a casa del amo y aquest l' hi diu:

—Y 'ls ous de l' altre cistell?

—Se m' han trencat.

—Y com ha sigut?

—Miri, aixis, y rebut lo cistell per terra,
fent la segona edició de la primera ensopegada.

Un home molt filosoph, parlant un dia ab un altre; deya:

—Desenganyis D. Pancrás, aquest mon al cap de vall es res.... Miris, a mí, aquí hont me véu, lo mateix me t' viure que morir.

—Ay! ay! Donchs perque no 's mor?...

—Home precisament perque lo mateix me t'!

EPICRAMAS

—Bonas tardes donya Paula;
com ho passa?—Bé y vostè?

—Molt bé gracias; ¿La Rosé

parlava de mí a la taula?

—No 'm recorda 'l que m' ha dit

m' ha parlat de la Lolita

y després....

—Per santa Rita!

Deseubreixim lo seu pit

—No que aquí es molt poch decent

no véu que som al carré?

Vinga a casa y ho faré,

que aquí 'ns mira massa gent.

R. s. B.

Pel lleig 'es tant afectada
la noya de 'n Vilallonga,
que se'n vá al lliit y 's desperta
ab D. Joan de Serrallonga.

D. X.

SOLUCIÓ

que correspon a lo insertat en l' últim número.

1.ª SALT DEL CABALL.

Per mes difícil que siga
pot ferse 'un salt del caball:
del llagost y de la pussa
se conceixen los salts:
se comprén que salts se fassan
com aquells de 'n Leotard;
pero salts desde 'l temps d' ara
al absolutisme ¡may!

2.ª GEROGIFICH. — Lo blanch al costat del negre resalta mes.

3.ª LOGOGRIFO. — 'Areta. — Rata. — Carta. — Tara. — Teca. — Taca. — Cara. — Creta. — Terca. — Catre. — Reta. — Arca. — Reca.

4.ª PROBLEMA MATEMATIC. — 999 919—1000.

5.ª PREGUNTA 1.ª — La Major dona.

6.ª Id. 2.ª — La T.

7.ª FUGA DE VOCALS.

Si per combatre al govern

precisava una Campana;
pera combatre als carlins
una esqueia es lo que basta.

8.ª FUGA DE CONSONANTS.

A la Habana va marxar
la salada catalana,
Pera, alla flaca va anar
marxa d' alta grassa, sana.

9.ª XARADA 1.ª — Li-sa rra-ga.

10. XARADA 2.ª — Pes-ca-te-ra.

11. ENDAVINALLA. — Catalunya.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Nom de Dieu y Filibetas; totes menos las 3.ª y 11. Dos escabellats; menos las 4.ª, 9.ª y 11. A. T. R. y Poca pena; menos las 3.ª, 8.ª y 10. Paliuochs; menos las 2.ª, 5.ª, 10 y 11. Estira-corde-tas; menos las 1.ª, 5.ª, 8.ª y 10. Anis de frare y Un destronat tronat; las 1.ª, 3.ª, 4.ª, 10 y 11 Benito Benet; las 1.ª, 4.ª, 5.ª, 8.ª y 10 Pau Pa Beneyt; las 1.ª, 6.ª y 7.ª Aragonés catala; las 2.ª, 6.ª y 7.ª Pega-gr-ga; las 4.ª, 6.ª y 7.ª Un pintaire; las 6.ª y 7.ª Gran Tomas; la 4.ª no mes Ferro M. y no mes que la 7.ª F. R. y Ll.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Dos escabellats, Paliuochs, Filibetas y Benito Benet.

N'han remesas que haurian d' arreglarse 'ls ciutadans Pere Botero, D. Jordi, M. Cadenet, Enamorat de la R. y Dos Tarrasenchs enamorats.

Ciutadans Llicenciats del 69. Insertarem quentos, poesias, cantarelles y salts de cabans quan tinguem composta la forma apropiat; per ara no podem moure'ns de l' ordinari. — Aragonés catala. Lo mateix l' hi dibem respecte a un dels seus; l' altre bé los geroglífichs no filan. — Nyela. Ins.riarem la fuga consonants. — Gessus. Nos es indilrent que 'ns envihi lo que diu, si no esmena lo principi: en quant al logogrifo observi que hi ha algunas solucions ab l' ortografia equivocada, lo que en logogrifos es un defecte capital. — Pasavioli. No 's pot aprofitar mes que lo que hi va. — Laus triu Crospis. No 's pot aprofitar mes que un epigrama. — Visnet de un frare. Y de vosté no mes que una pregunta. — Barret vell. Y en quan de vosté no mes que lo que 'n dia fuga de vocals en un altra forma. — Llambrochs. Y 'l segon geroglífich de vosté. — Soltera. Problemas y preguntas be: lo geroglífich lo guardarem ab gust per quan poguem donarlo en la forma en que vé. S. C. P. Las sévas preguntas son poch espicias: la poesia no va. — Un Kuakero. No podem aprofitar mes que l' anagrama arreglat. — Ciutadans Pau dels Timbals, March Bell, Sabaté fart, Esteve y Enrich Xarau, Aquesta senmana no podem

SALT DEL CABALL Y ENDAVINALLA.

xo.	me	me	o	nat	pe	obs	bo
no	ca	te	sar	na	mes	grans	á
nir	d'ai	sem	sio	he	tant	ab	No
alts	m'a	ta	van	pre	mals	fos	bons
has	des	molt	gran	pais	mes	He	drias:
tos	pri	meu	xich	da	vol	ulls	rias
prés	y	'l	pat	'l	veu	cri	o
mé	pues	lo	van;	me	cu	si	me

BRUIXOT DE GRANOLLERS.

GEROGLIFICH.

T y T
id

ONA S ONA
NI

fiebre amarilla
tifus icterodes
febra groga

(La solució en lo próxim número.)

J. M.ª B.

complaura 'ls; lo que 'ns envian no 'ns ho permet. — A. F. O. Bé y gracias. — Papanatas. Aprofitarem pregun tas, geroglífich y calcul aritmetich. — Un pintaire. Tingui per regla al enviar alguna cosa, inclourehi la solució. — F. R. Ll. Guardarem lo geroglífich per quan poguem insertarne d' aquell género. — Dos escabellats. Hi aurà la pregunta: tingan una mica de paciencia que té d' haverni per tots. — Dos ximples. Insertarem los quentos y una pregunta. — D. Jordi. Catedratic es y no catedratic. — Pere Botero. L' aprofitarem cantarelles y la fuga de vocals. — Dos baliga-balagas tarrasenchs. Insertarem una pregunta y 'l problema. — R. S. B. No es admisible lo que 'ns envia, sino arreglantho; no 'n es tampoch lo non pseudonim que preten usar: la Esquilla farà riure, pero sense ser may indecorosa.

PREGUNTAS.

1.ª En que se sembla un banquer a un caixista quan treballa?

2.ª Quin es lo carrer de Barcelona mes aborrit dels progressistas?

(Las respuestas en lo próxim número.)

CÁLCUL ARITMÉTICH.

Un caballer del temps de la picó troba un pobre y l' hi diu: — Si 'm doblas la quantitat que duch a la butxaca, 't dono un sou: l' hi dobla y rebé 'l sou

Trobà un segon pobre y l' hi digué lo mateix: fet, rebé un altre sou.

Ne trobà un altre, l' hi féu las mateixas condiciones y rebé 'l sou també.

Lo senyor després de haver dat lo sou al tercer pobre, quedà sense un sol diner quan duya a la butxaca al trobarse ab lo primer pobre?

PAPANATAS.

(La solució en lo próxim número.)

ANAGRAMA.

Ab quatre lletras no més
tres solucions trobarà:
lo tot pren tot, está gras,
menja tot y té diners.

BARRET VELL

La solució en lo próxim número.

FUGA DE VOCALS.

S. st. f.g. d. v.c.ls
v.s.n. p.ts nd.v.n.r,
n. r.m.h.s g.r., cr.m.,
l. d.ss.pt. j. h. v.r.s.

LLAMBROCHS.

FUGA DE CONSONANTS.

iu .a .ua.a .ue .a. .a.
ue .a. .ua.a .iu .o .a.

NYELA.

(Las soluciones en lo próxim número.)

XARADA

I.

Una duas-dos vaig veure
que prima dos te per nom:
sos fills l' hi diuen quart-quarta,
com casi bé ha dit tothom.

Tres dos la quarta tres-duas:
quart-dos qui pot, no qui vol:
si un tot trobas en est diari
per entendre 'l pensa un poch.

ARAGONÉS CATALÁ.

II.

Prima y dos son musicals,
prima y tres molt bona acció,
dos y prima a ticle blanch
qu' es per blanquejar molt bó

Lo totes verb que no fá
per cap bon republicá.

DOS ESCABELLATS.

ENDAVINALLA.

Per mes lleig que siga jo
sempre bell mesento a dir:
un home m' ha de tenir
si haig de fer ma obligació:
tinch molts ulls y no hi veig gens,
sen ser roda, o rodó,
tinch pell y besita no só....
vaja jencare no m' entenens?

D. JORDI

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATAULFO, 14.

I. Lopez editor. — Rambla del Mirj 20.